

Zorgeticus Doret van der Sloot interviewt vrouwen over de invloed die de zorg van hun moeder op hun carrière heeft gehad. DEZE KEER:

Steffi de Pous

‘Bij deze moeder BEN IK VEILIG’

Met haar stichting Because We Carry probeert Steffi de Pous te voorzien in de behoeften van gevluchte moeders en hun kinderen op Lesbos en in Athene. Haar moeder Trui ondersteunt haar waar ze maar kan.

INTERVIEW Doret van der Sloot

- 1 Moeder Trui.
- 2 De kleine Steffi met haar moeder.
- 3 Trui als jong meisje met haar broer en ouders.
- 4 Trui en haar moeder.
- 5 Steffi en Trui.
- 6 Trui met de kinderen van Steffi, Umi, Omar en Ceas.
- 7 Steffi als kind.
- 8 Steffi en Trui.

DOCHTER
Steffi de Pous
GEBORTEJAAR 1983
GEBORTEPLAATS
Zeist
CV Founder stichting
Because we Carry.

MOEDER
Trui Gertrude Anne
GEBORTEJAAR 1951
GEBORTEPLAATS
Den Haag
CV Verpleegkundige,
musicoloog,
muziekdocent.

‘Fundamenteel onveilig, dat is de rode draad van mijn familiegeschiedenis. Het verhaal begint bij het Haagse geboortehuis van mijn opa. Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog werd het platgebombardeerd, de familie verloor alles. Mijn grootvader moest helemaal opnieuw beginnen. Hij werd een zeer succesvol filatelist. In driedelig pak verzamelde en verhandelde hij postzegels van over de hele wereld. Hij trouwde met een prachtige vrouw, kreeg drie kinderen en behoorde tot de crème de la crème van Den Haag. Mijn moeder groeide op in een overdadig huishouden. Voor haar ouders was niets te duur of te gek, alles mocht en kon. Haar broer verzamelde exotische dieren, zijn krokodil werd zelfs in bad gedaan. Ze hadden de eerste Mercedes en televisie op de Laan van Meerdervoort. Mijn grootmoeder

organiseerde tv-middagen voor de hele straat, met veel zoute popcorn en zoete sherry. En toch heeft Truitje, als middelste kind en enige dochter, een zware en eenzame jeugd gehad. Haar moeder was lang en ongelooflijk aantrekkelijk. Met haar vergeleken is mijn moeder klein en mager, ze heeft peenrood haar en is een bijna jongensachtige verschijning. Terwijl haar moeder zich kleedde als de koningin, zat Truitjes hoofd onder de psoriasis korsten. Terwijl haar moeder grote feesten gaf waarin ze zelf als stralend middelpunt optrad, zat haar dochter alleen op haar kleine kamertje te lezen. Toen ze zestien werd, verliet ze haar ouderlijk huis om als verpleegkundige in het ziekenhuis te gaan werken. Ze werd verliefd op een Rotterdamse kunsthandelaar en raakte goed bevriend met een ander echtpaar. De

Laurentien
ONZICHTBARE
KRACHT

'Ik heb Steffi de Pous leren kennen via een Ondernemende Vrouw-meeting. Haar inzet voor vluchtelingen raakt me.'

- 1 Steffi aan het werk op Lesbos.
- 2 Steffi in Nederland met haar kinderen Umi, Omar en Ceas.
- 3 Trui met de kleinkinderen.
- 4 Via Because We Carry verstrekt Steffi onder meer draagzakken aan gevluchte moeders van kleine kinderen.
- 5 Steffi de Pous.

'Ze loste haar eenzaamheid op door zich MET ANDERE VROUWEN TE VERBINDEN'

kunsthedelaar werd verliefd op die andere vrouw, mijn moeder en vader bleven over. In de versie van mijn moeder kwamen ze als vrienden bij elkaar, volgens mijn vader was er wel degelijk sprake van romantische liefde. Ze zijn het er nog steeds niet over eens.'

VOOR DE DUVEL NIET BANG

'Dat ik ben geboren, noemt mijn moeder een wonder. Na een langdurig traject bij een fertilitests-arts werden mijn ouders ontslagen, ze moesten maar dealen met het feit dat ze nooit kinderen zouden krijgen. Een jaar later werd ik geboren en het jaar daarna mijn broer.

Met twee kinderen zo dicht op elkaar en een man die veel van huis was stond ze er voor haar gevoel altijd alleen voor. Ik begrijp dat gevoel goed, ik ben zelf moeder van drie jonge kinderen. Met een intensieve baan en een man die veel reist is het soms moeilijk om de boel goed bij elkaar te houden.

Wat mijn moeder pas later is gaan waarderen, is de ruimte die ze had om te doen wat ze zelf wilde. Ze loste haar eenzaamheid op door zich met andere vrouwen te verbinden en feesten te geven en rondde op latere leeftijd een master in de muzikwetenschappen af. Trui is nooit bang geweest voor de wereld, ze nam ons overal mee naartoe. Ze genoot intens van reizen door verre landen, voelde zich veilig in de meest onveilige gebieden. Pas later vertelde ze mij dat ze geen

angst voor de wereld kent omdat ze bij haar 'gekke' moeder thuis nooit veilig is geweest.

Achter haar moeders façade van overdadige feesten, rijke kostuums en grenzeloze excessen ging de ingewikkelde oorlogsgeschiedenis van Truis beide grootmoeders schuil. Hoewel we er binnen de wijde familie niet echt over spreken, weet ik van mijn moeder dat de oorlog ook binnen onze genealogie voor eenzaamheid, ellende en een noodzaak om te vluchten heeft gezorgd. De tragiek is natuurlijk dat oorlogskinderen nooit ongeschonden uit de strijd komen, ongeacht aan welke kant van de grens je wiegje heeft gestaan. En natuurlijk, dit is het verhaal dat ik er samen met mijn moeder van maak. We kunnen geen vragen meer stellen aan mijn oma of de oma van mijn moeder. Maar misschien is het wel de verklaring waarom mijn moeder nooit een veilige moeder heeft gehad. Vanuit het vagevuur is het moeilijk om onvoorwaardelijk van een mens te (leren) houden, een veilige haven voor jezelf en de ander te zijn. Gelukkig is mijn moeder een open en dapper mens geworden, ze is voor de duvel niet bang. Ze gaat geen twist uit de weg. Wel heeft ze mijn vader tot op het bot bevochten. Op mijn zeventiende zijn mijn ouders gescheiden. Dat hadden ze trouwens veel eerder moeten doen, onze jeugd speelde zich af op het slagveld van mijn ouders.'

HET LEVEN IS EEN FEEST

'Als Truitje er voor je is, dan is ze er helemaal. Truitje zorgt, Truitje poetst, Truitje ruimt en Truitje kookt de sterren van de hemel. Ze geeft haar leven vorm als een feest, daarmee is ze grootgebracht, dat is de taal die ze spreekt. Haar deur staat altijd wagenwijd open voor iedereen die behoefte heeft aan vertier. Ze geeft je dan alles wat ze in huis heeft, misschien wel meer dan goed voor haar is. Amusement en vermaak als afleiding voor moeilijk verteerbare zaken, daarmee ben ik zelf dus ook grootgebracht. Als

de oorlog tussen mijn ouders escaleerde ging ik het thuis extra gezellig maken. Kaarsen aan, bloemen op tafel en lekker koken voor mijn broertje. Het dagelijkse leven zo aangenaam en prettig mogelijk maken, dat is ook mijn manier om met lastige situaties om te gaan.

Ik heb er natuurlijk veel over nagedacht: ben ik met mijn werk voor vluchtelingen een schuld uit de geschiedenis van mijn overgrootmoeders aan het inlossen? Vluchtende

moeders en hun kinderen moeten in ieder geval een plek vinden waar ze even tot rust kunnen komen, hun kinderen te eten kunnen geven, kracht kunnen putten voor het vervolg. Praktische, down-to-earth zorg, dat is waarvoor we ons bij Because We Carry inzetten.

Ik ontmoet weleens weerstand over de manier waarop ik werk, alsof roze muren en een tapijt op de grond belangrijker zouden zijn dan een accuraat IT-systeem. Maar uiteindelijk gaat het erom dat je je als mens ergens veilig kunt voelen, zodat je niet altijd op de vlucht hoeft te slaan. Als we vanuit die missie onze individuele talenten inzetten, wordt de wereld direct een betere plek om te leven, daarvan ben ik overtuigd.

Weet je wat ik nu vooral ontroerend vind? Dat mijn moeder vol overgave voor mijn

kinderen zorgt wanneer ik op Lesbos aan het werk ben. Na zo'n reis kom ik vaak emotioneel en uitgeput aan op Schiphol en wie komt er dan dravend en huppelend van liefde aangesneld? Mijn eigen moedertje! Met haar kleine lijf springt ze op en neer. Volgens mij weet ze zich geen raad met haar moederlijke gevoelens, via haar dansende armen en benen komt er een ongelooflijke berg warmte en energie vrij. Natuurlijk krijg ik nooit een innige en lange knuffel, wel wordt er direct heerlijk over mijn rug gewreven. Dan voel ik me een gezegend mens. Als Truitje niet in mijn leven was, dan wist ik niet waar ik het zoeken moest. Bij deze moeder ben ik veilig. Bij deze moeder kom ik thuis.' ●

'Het leven zo prettig mogelijk maken, DAT IS OOK MIJN MANIER OM MET LASTIGE SITUATIES OM TE GAAN'